

Viac ako len BABYSITTERKA

Text Broňa Holcinger Foto archív

Postará sa o vašu ratolesť, trávi s ňou celé hodiny a zároveň jej odovzdá aj čosi navyše. Mať doma pestúnku je win-win pre obe strany, no ešte stále sme vraj dosť konzervatívni, a na matky, ktoré časť starostlivosti prenášajú na opatrovateľku, sa pozeráme cez prsty.

V ostatnom čase sa začala téma profí opatrovateliek o trochu viac otvárať. Možno za to môžeme pripísať kredit známym menám, ktoré sa nebáli priznať, že im so starostlivosťou o deti pomáha aj niekto cudzí. Službu nannies využívajú v zahraničí úplne bežne, na domácej scéne však ide tak trochu o tabu. Podnikateľka Dominika si napríklad nemohla dovoliť zostať celé tri roky na materskej a svoj biznis rozvíjala aj po príchode bábätka. „Lenže už som to nezvládala. Celý deň pri dcérke a dorábanie vecí po nociach mi dávalo zabráť. Myslela som si, že sa zbláznim. A tak som pomaličky začala hľadať opatrovateľky. Mala som však mnoho požiadaviek – chcela som, aby pestúnka bola nielen láskavá a mala vzťah k deťom, ale aby si dokázala poradiť v každej situácii, bola flexibilná a najmä aby mala dobré referencie. Keď som takú našla, bola som nadšená a rozradostene som ju chválila aj medzi známymi na ihrisku. Na tie pohľady nikdy nezabudnem. Zrazu sa sídliskové mamičky do mňa pustili, čo som to za mamu, ak svoje dieťa zverím do cudzích rúk. Vraj či sa neviem postarať o vlastné decko. Hneď som olutovala, že som túto tému vôbec vytiahla. Asi nemusím vraviť, že to poriadne preľackalo moje sebavedomie. Lenže nevzdala som to a dnes som za to vďačná. A vôbec neplatí, že odkedy má dcérka opatrovateľku, netrávime spoločne čas. Naopak, som pokojnejšia, nemám stres z práce a aktivity s malou si oveľa plnohodnotnejšie užívam. Aj keď spočiatku som bola trochu nesvoja, ak som mala priznať, že má dcéra pestúnku,“ pripúšťa Dominika. Influencerka a podnikateľka v jednom Viktória Valentovičová Kisová, ktorá vystupuje pod nickom Twixina, s tým problém nemá, aj keď

Leticii zmenila práca opatrovateľky v slovenskej rodine život o 180 stupňov.

Liliana Rindone učí „svoje“ dieťa aj po španielsky. Spoznávanie jazyka a kultúr je obohacujúce pre obe strany.

v jej prípade ide o pomoc iného druhu: „Dlhé roky využívame pomoc gazdinej a nikdy som sa nehanbila to priznať. Aj keď tiež som si vypočula svoje. Čo si nevieš povysávať? Nedokážeš si umyť okná? A podobne. Ale ja sa riadim heslom „happy mom, happy life“. Ak si žena dokáže nájsť čas len sama pre seba, ubrať si zo stresov a nebyť na všetko sama, nie je nič lepšie. Potom príde domov k deťom a mužovi vysmiata, spokojná a šťastná,“ hovorí. Herečka Zuzka Kubovčíková Šebová si tiež, podobne ako Dominika, nevedela predstaviť mať v domácnosti niekoho ďalšieho, no s príchodom prvého bábätka zmenila názor a rozhodla sa synčekovi Rudkovi nájsť opatrovatelku. „Pre nás je najprínosnejšia práve pomoc pri deťoch, keď potrebujeme ísť do práce. Uvedomili sme si, že nám vlastne nemal kto pomôcť a zároveň sme tým nechceli otravovať niekoho z rodiny. Po mojom nástupe do práce nám teda začala pomáhať naša nanny Lucinka a rýchlo sa stala členom našej rodiny. Veľakrát s nami zostane aj po práci, rozprávame sa, hráme sa s deťmi, pomáhame si v množstve životných situácií a už sme sa aj od seba navzájom veľa naučili. Som za to veľmi vďačná. K našej Lucke mám obrovskú dôveru a viem, že naši chlapi sú v úžasných rukách.“

DRUHÁ MAMA

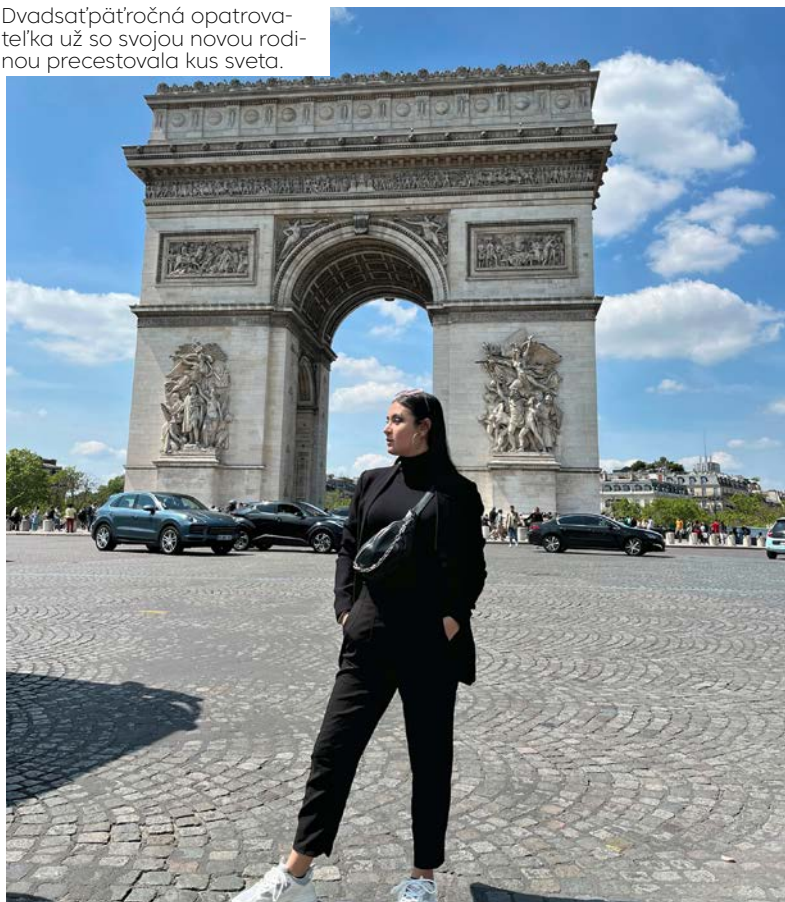
Príbehy pestúnok, ktoré zavítali na Slovensko, sme zmapovali aj v Eve. Jednou z nich je Venezuelčanka Liliana Rindone. Do Bratislavy by zrejme vôbec nepricestovala, ak by tu nežil jej syn. Aktívna päťdesiatnička hovorí plynule španielsky, anglicky a taliansky a v hlavnom meste pôsobí ako profesionálna nanny, teda opatrovatelka. Keď dostala ponuku zamestnať sa ako pestúnka, prekvapilo ju, že jej nová „rodina“ túži svojho drobca zasvätiť aj do tajov španielskeho jazyka. „Tým si ma hneď získali,“ usmieva sa sympatická dáma, ktorá sa v opatrovaní detí našla a dnes je jednou z najnannies agentúry. „Mojou úlohou je zabezpečiť pohodu a šťastie dieťaťa. Byť opatrovatelkou je však veľká zodpovednosť a nie je to len o starostlivosti. Ak by som to mala zhrnúť, je to dávanie lásky, pozornosti, hranie, vzdelávanie, prechádzky a to, aby sa dieťa cítilo nesmierne šťastné a chránené po vašom boku. A časom sa toto puto stane takým

MÁME SÍCE ÚPLNE ODLIŠNÝ JAZYK A KULTÚRU, ALE PRÁVE PRETO V DEŤOCH NARASTÁ ZÁUJEM O SPOZNÁVANIE SVETA.

silným, ako keby to bolo vaše vlastné dieťa, synovec alebo vnuk,“ vysvetľuje Liliana, ktorá sa stala nenahraditeľnou súčasťou bratislavskej rodiny. Mala šťastie, pretože obe deti ju rýchlo prijali a stala sa pre nich nenahraditeľnou nielen pri každodenných povinnostiach, ale aj pri oslavách, hrách, výletoch, učení aj pri spoločnom stolovaní. Jediné, čo Liliane nejde do hlavy, je to, ako sa na Slovensku dokážeme na rodiny s opatrovatelkou pozeráť cez prsty. „V mojej rodnej krajine je opatrovatelka ako druhá mama, ktorá dieťa miluje, vychováva, krími a chráni. Žena, ktorá si najme opatrovatelku, by nemala byť klasifikovaná ako zlá matka, pretože sme tu na to, aby sme jej trochu odľahčili prácu, najmä keď je zamestnaná. Z vlastných skúseností môžem povedať, že každý v domácnosti rastie, nielen dieťa a ja, ale aj rodičia vrátane ďalších príbuzných, ktorí majú záujem o výmenu kultúr, jedál, tradícií. Celkovo sa všetci spoločne niečo naučíme. Som veľmi hrdá na to, že môžem v tejto krajine učiť svoj jazyk, zvyky a tradície.“

Dvadsaťpäťročná opatrovatelka už so svojou novou rodinou precestovala kus sveta.

Mariana sa stala neodmysliteľnou súčasťou rodiny.

Mariana tvrdí, že ak sa deti začínajú zaujímať aj o nový jazyk, rozvíjajú zároveň svoje schopnosti a empatiu.

SILNÉ PUTO

Aj Mariana Lucia Pardo Herrera sa k práci pestúnky dostala vlastne náhodou. V tom čase študovala na univerzite a pracovala ako učiteľka angličtiny. Keď ju oslovili z agentúry Best Nanny, rodená Kolumbijčanka sa rozhodla dať novej príležitosti šancu. „Dôležité pre mňa bolo, že som sa stala stopercentnou súčasťou rodiny. Je to prínosom nielen pre mňa, ale najmä pre deti, ktoré vycítia, ak je medzi rodičmi a opatrovatelkou dobrý vzťah. Cítia sa bezpečne a ľahšie sa vytvárajú vzájomné väzby,“ myslí si Mariana, ktorá komunikuje v dvoch jazykoch – v španielčine a v angličtine. Dvadsaťpäťročná opatrovatelka už so svojou novou rodinou precestovala kus sveta a obe deti, ktoré má na starosti, si ju zamilovali.

„Jedným z najväčších plusov je spoločné učenie.

Máme síce úplne odlišný jazyk a kultúru, ale práve preto v deťoch narastá záujem o spoznávanie sveta. Deti sú prirodzene zvedavé a ak sa začnú zaujímať aj o nový jazyk, rozvíjajú zároveň svoje schopnosti, empatiu, učia sa asertívnej komunikácii a tomu, že rozdiely nás robia jedinečnými.“

Dvadsaťdvaročná Leticia Bezerra Pereira jej dáva za pravdu: „Byť opatrovatelkou pre mňa znamená viac než len pravidelnú starostlivosť. Je to vytváranie výchovného prostredia, ktoré podporuje učenie, rast a rozvoj dieťaťa. Ako opatrovatelka si uvedomujem, že formujem budúcnosť dieťaťa a svoju úlohu beriem vážne,“ prikyvuje mladá Brazíľčanka, ktorá sa k práci nanny dostala cez ponuku na sociálnej sieti. Sama pochádza z veľkej rodiny a vie, že pri deťoch je dôležitá trpezlivosť, zodpovednosť a komunikačné schopnosti, no v prvom rade láskavosť. „Verím, že tak ako skúsenosti, aj prirodzený vzťah k deťom sú pri tejto práci kľúčové. Rovnako ako emocionálna podpora a kognitívny rozvoj. S dieťaťom si spoločne budujeme silné puto, ktoré mu pomáha rozvíjať pocit bezpečia. Čo sa týka môjho vzťahu so samotnými rodičmi, pre ktorých pracujem, vnímam ich skôr ako blízkych priateľov alebo rodinu, a dokonca učím svojho šéfa portugalcinu, aby sme sa mohli slobodnejšie rozprávať.“ Leticia cestuje so „svojou“ rodinou aj na spoločné dovolenky a výlety. Navštívili napríklad Maroko, Spojené štáty, Island či Španielsko. Aj ona sa však stretla s nepochopením a poznámkami na adresu matiek. Má však pripravenú jasnú odpoveď: „My vôbec nenahrádzame rodičov. Sme tu na to, aby sme im uľahčili trochu život a možno sa aj naučili jeden od druhého rešpektu, inkluzívnosti a kultúre.“